

[Waldorff]

som debatterne nogle gange har, og – har vi da også bemærket – specielt i forhold til VS. Men det interessanteste var, at det faktisk også viste sig, at socialdemokratiet kunne tiltræde det centrale i den dagsorden, som vi sammen med venstre og alle de andre partier har fremsat i dag. Det er selvfølgelig udmærket, at også socialdemokratiet er enig i at afvise den centralisme, som ligger i landsplanredegørelsen, og at det er parat til at mene det modsatte af det, som miljøministeren har givet udtryk for i sin landsplanredegørelse, og nu vil stemme for det. Det er udmærket, synes vi.

Det er klart, at det, at man er enig om at vedtage en dagsorden, der handler om at bevare de små bysamfund, bestemt ikke betyder, at man er enig om det politiske grundlag, hvorpå disse bysamfund skal bevares. Derfor er det ikke spor mærkværdigt, at jeg var enig med hr. Svend Erik Hovmand i at få vedtaget en dagsorden, men i øvrigt var uenig med ham i, hvordan man skal lave en politik, som bevarer disse samfund. Det er faktisk ret indlysende, at man må være uenig om det.

Det er også givet, som jeg også nævnte i mit første indlæg, at det, som det nu drejer sig om, er at få udformet en politik, som sikrer disse små samfund på en måde, der er i overensstemmelse med de behov, som de mennesker har, som skal bo i landsbyerne, behov, som ikke udspringer af de borgerliges ønsker om at fremme erhvervsinteresserne på tværs af alt muligt, og som heller ikke udspringer af de centralistiske hjerner, som sidder i statsadministrationen. Det er det helt afgørende.

Jeg synes også, at det konservative folkepartis ordfører, hr. Niels Andersen, fortjener en bemærkning i anledning af, at han tager denne situation til indtægt for, som han siger, at nu må det være slut med, at man kommer og trækker noget ned over hovedet på folk. Jeg vil da godt erindre om, at det bare er få dage siden, at regeringen reelt vedtog – det er jo det, det drejer sig om – at man ikke skal have atomkraft i Danmark. Det konservative folkepartis første reaktion på denne meddelelse var at hyle op over, at regeringen netop ikke ville presse atomkraften ned over hovedet på folk, og det er jo ikke noget enestående eksempel for det konservative folkeparti. Det konservative folke-

parti har ikke, så vidt jeg ved, overhovedet forelagt en politik på den fysiske planlægnings område, som sætter på at bevare de små samfund og bevare beboernes indflydelse på de vilkår, de lever under. Jeg vil godt erindre om, at det konservative folkeparti er de skarpeste tilhængere af den stærkt centralistiske mammutkommune Københavns kommune, at det konservative folkeparti stod last og brast med socialdemokratiet over for forslag bl. a. fra VS, fra venstre og fra det radikale venstre om opsplitning af Københavns kommune, ...

Første næstformand (Enggaard):

Der må være mere ro i salen.

Waldorff (VS):

... så det giver vi ikke så forfærdelig meget for, når hr. Niels Andersen kommer op og bryster sig af sin folkelighed.

Så vil jeg godt sige om dagsordenerne, at det er jo en meget skæg situation, vi befinder os i. Så vidt jeg kan tælle, er det op til folketingets formand at afgøre, om regeringen skal gå eller ej. Det kommer nemlig an på, hvilken dagsorden der bliver sat til afstemning først.

Som jeg sagde, mener jeg faktisk, at afværgedagsordenen, som skal redde skindet på næsen for regeringen, reelt udtrykker det samme som den dagsorden, som vi har tilsluttet os, og som vi stadig tilslutter os. Realiteten er det samme: man kan se, at nogle et eller andet sted, hvad enten det er statsadministrationen eller højere oppe, har gjort i nældeerne. Det kan man ikke sådan åbenlyst bære at blive gjort opmærksom på. Konsekvenserne af begge dagsordener må naturligvis blive, at den landsplanredegørelse og den centralistiske tendens, der ligger i den, bliver opgivet. Det må vel også få nogle konsekvenser for, hvordan det fortsatte arbejde med region- og landsplanlægningen skal foregå.

Det er alt sammen udmærket, men vi undrer os over, hvorfor regeringen føler sig anlediget til at bruge disse revolvermetoder for at forsvare og forsøge at stikke de fejltager under stolen, som man har begået. Jeg synes, det er en forholdsvis ærlig sag, at der er nogle topfolk i planstyrelsen, som har skrevet udkastet til denne landsplanredegø-